

FARSKÝ LIST

DVOJMESAČNÍK KUBÍNSKÝCH KATOLÍKOV • ROČNÍK XV

SEPTEMBER
OKTÓBER

2007

Ctihodný Boží sluha, Svätý Otec Ján Pavol II., pred piatimi rokmi vyhlásil Rok posvätného ruženca, ktorý mal trvať od októbra 2002 až do októbra 2003. Vtedy nás úpenlivo vyzýval, aby sme v Roku ruženca obnovili lásku k modlitbe ruženca a vniesli ho do nášho každodenného života. Táto výzva je stále aktuálna. Nechajme ju znovu zaznieť aj v týchto dňoch, keď vstupujeme do mesiaca posvätného ruženca a pripomíname si 5. výročie vydania Apoštolského listu Rosarium Virginis Mariae. Ján Pavol II. zvlášť odporučal, aby sa ruženec stal modlitbou našich kresťanských rodín. Doslovne hovorí: „Ruženec ako modlitba za pokoj je zároveň modlitbou rodiny a za rodinu. V istom období bola kresťanským rodinám táto

Október – mesiac modlitby posvätného ruženca

modlitba zvlášť drahá a tak ich určite zblížovala. Dôležité je, aby sme toto vzácne dedičstvo nestratili. Potrebujeme sa vrátiť k rodinnej modlitbe a k modlitbe za rodiny, pokračovať v tejto forme modlitby ruženca...

Rodina, ktorá sa spolu modlí, zostáva jednotná. Posvätný ruženec sa svojou dávnou tradíciou ukázal zvlášť účinný ako modlitba, v ktorej rodina nachádza sama seba. Tým, že jej jednotliví členovia obracajú svoj pohľad na Ježiša, získavajú vždy znovu schopnosť vidieť jeden druhého novými očami, komunikovať spolu, byť solidárni, odpustiť si navzájom a zakaždým začínať vo zväzku lásky obnovenom z Božieho Ducha.

Mnohé problémy dnešných rodín, najmä v ekonomicky vyspelých spoločnostiach, pramenia z rastúcej neschopnosti ich členov komunikovať. Nedokážu sa spolu zísť a v zriedkavých prípadoch, keď tak urobia, sú plne zaujatí sledovaním televízie. Vrátiť sa k modleniu ruženca v rodine znamená naplniť každodenný život úplne inými obrazmi, obrazmi tajomstva spásy: obrazom Vykupiteľa a obrazom Najsvätejšej Matky. Rodina, ktorá sa spolu modlí ruženec, napodobňuje ovzdušie nazaretskej domácnosti, ktorej stredobodom je Ježiš: prežívajú s ním radosti a smútky, svoje potreby a plány zverujú do jeho rúk, čerpajú z neho nádej a silu pokračovať.” (Rosarium Virginis Mariae, 41)

Odpovedzme na túto stále trvajúcu výzvu Jána Pavla II. tak, že prijmemo ruženec do našich kresťanských rodín. Otvorme dokorán dvere našich domov pre ruženec, ktorý pomáha kresťanskej rodine, ako malému spoločenstvu viery a domácej cirkvi, utvárať a prehĺbovať spoločenstvo s Kristom a jeho matkou Pannou Máriou. Prijatie ruženca do rodiny má pre rodinu nesmierny význam a prináša veľké duchovné dobrodenie. Táto modlitba rozjímania o Kristovi a jeho matke bude rodinu ustavične posilňovať vo viere, nádeji a láske pohľadom do ich tváre.

Žijeme v dobe vážneho ohrozenia rodiny a jej celkového dobra. Jedni ho pociťujú v podobe nedostatku ekonomických potrieb, iní zasa v absencii morálnych kvalít svojich domácich a niektorí prežívajú mizériu rodiny hmotnú aj duchovnú. Bolo by treba veľa nádob, do ktorých by sa mohli pozbierať slzy vyronené v tolkách našich domácnostiach a rodinách. Vhodnejšie, ako hľadať nádoby na slzy, je

Dokončenie na 2. strane

Október – mesiac modlitby posvätného ruženca

Dokončenie z 1. strany

ponúkať ľuďom našej doby pomoc toho, ktorý chce zotrieť slzy z každej tváre a vniesť do života každej ľudskej osoby a každej rodiny radosť a pokoj. Tým, čo plačú pre sklamania, pre hmotnú biedu, preto, že ich opustil manžel, že ich zradili vlastné deti, že nevedia ako ďalej, tým všetkým, čo sa úprimne usilujú o dobro svojich rodín i rodín svojich blízkych, posvätný ruženec môže pomôcť prijať Ježiša Krista a jeho evanjelium života.

Posvätný ruženec je jednou z foriem udomácnenia sa Krista v našich rodinách. Je malou evanjelizáciou rodiny s veľkými dôsledkami. Pomôže vniesť svetlo evanjelia do rytmu každodenného života rodiny. Bolo by dobre, keby každá kresťanská rodina prijala posvätný ruženec – toto evanjelium v skratke – a navykla si denne sa modlievať ruženec spoločne (aspoň jeden desiatok).

Ruženec je vynikajúcou formou spoločnej rodinnej modlitby. Je to akoby „breviár“ rodiny. Touto modlitbou si rodina deň čo deň živo pripomína, ale zároveň aj vyznáva najhlavnejšie tajomstvá našej viery. Pri modlitbe ruženca sa jednoduchou formou v ro-

dine ohlasuje Ježišovo evanjelium. Takto je ruženec a jeho tajomstvá výdatnou výživou viery pre rodinu. Nie je to iba púhe recitovanie modlitby, ale aj stretnutie s Božím slovom o Ježišovi a jeho matke. Predpokladom je, aby sme sa ruženec modlievali rozjímavým spôsobom. Tajomstvo, ktoré si v modlitbe ruženca ožívujeme, treba aj stráviť, prerozmýšľať. S tajomstvom Kristovho života, vyjadreným v jednotlivých desiatkoch, je to asi tak ako s chlebom. Z chleba sa rodina nenaje tak, že sa naň pozerá, ale vtedy, keď ho požije, požuje a strávi. Podobne je to aj s tajomstvom ruženca. Nestačí ho len spomenúť, vysloviť, či počúvať, ale ho treba zažiť a o ňom uvažovať.

Pri rozjímaní o tajomstvách ruženca môže rodina očami viery hľadiť Kristovi do tváre a inšpirovať sa k obetavej láske a k nezištnej vzájomnej službe. Pri modlitbe ruženca spolu s Máriou spomíname na Ježiša a na tajomstvá jeho života. Spolu s ňou sa vžívame do udalostí, ktoré znamenajú našu spásu.

Ruženec v rodine je akoby prvým malým katechizmom, pomocou ktorého deti spoznávajú Ježiša Krista

a jeho životopis. Pravdaže, múdri rodičia, najmä menším deťom, keď sa idú modliť ruženec, o tajomstve porozprávajú.

Ruženec v rodine je akoby každodenným večerným filmom, v ktorom sa pred očami rodiny oživuje príbeh Nazaretskej rodiny a jej členov. Keď ho rodina znova a znova „pozerá“, vydáva sa vždy akoby na exkurziu do Nazaretu, aby sa učila z neho žiť. Ruženec pre rodinu je vždy akoby lekciami kresťanského života.

Ruženec v rodine je kľúčom, ktorým si rodina otvorí všetky dvere od pokladnice Božích darov. Je žalmom, piesňou vďaky, chórom rodiny, zborovou recitáciou na oslavu Boha.

Ján Pavol II. v apoštolskom liste Rosarium Virginis Mariae napísal: „*Rodina, ktorá sa spolu modlí ruženec, napodobňuje ovzdušie nazaretskej domácnosti, ktorej stredobodom je Ježiš.*“ Ruženec naozaj mení naše rodiny na Nazaret. Čím lepšie a čím vytrvalejšie sa ho modlíme, tým istejšie a tým rýchlejšie sa bude naša rodina podobáť svätej Nazaretskej rodine.

*Lubomír Pekarčík, dekan
Snímka: Zuzana Machajová*

Webová stránka farnosti v novom šate • www.rkcdolnykubin.sk

Ako ste už počuli z oznamov, naša farská webová stránka zmenila adresu a dostala nový vzhľad. Vývoj v komunikácii cez internet ide rýchlo dopredu a tak sme aj my pocítili potrebu upraviť a zveladiť prezentáciu farnosti na internete. Nová adresa webovej stránky farnosti Dolný Kubín je www.rkcdolnykubin.sk

Okrem zmeny grafiky prináša stránka aj väčší záber informovanosti. Pribudli nové kategórie, ktoré majú za cieľ podrobnejšie mapovať pastoračnú činnosť v našej farnosti. Sú to: Farský úrad, Oznamy, Farský list, Saleziánky, Charita, Mládež, Deti a Fotogaléria. Všetky tieto kategórie obsahujú podstránky, na ktoré je potrebné sa preklikať. Podstránky sa zobrazia na ľavom okraji webu hneď po kliknutí na danú kategóriu. Po kliknutí na kategóriu sa automaticky zobrazí obsah prvej podstránky.

Najčastejšie menené informácie sú prístupné v rubrike Pozývame a Aktuality farnosti. Odporúčame ich teda pravidelne sledovať. Menia sa v závislosti na týždennom programe vo všetkých odvetviach našej pastoraácie a zobrazia sa hneď po príchode na našu stránku.

Ako ponuku pre vaše pohodlie sme spracovali aj liturgický kalendár s rozpi-

som liturgických čítaní na každý deň. Ten, kto má záujem o modlitbu Liturgie hodín taktiež nájde odkaz na každodennú modlitbu v panely Liturgický kalendár. Ak chcete byť pravidelne a automaticky informovaní o dianí v našej farnosti, stačí ak sa zaregistrujete v službe infomail. Budú vám zasielané e-maily o novinkách i krátke aktuálne správy zo života miestnej cirkvi.

Veríme, že sa vám nová stránka páči a lepšie plní svoju informačnú úlohu. Nájdete v nej základné informácie o podmienkach udelenia sviatostí, aktuálne oznamy i rozpis úmyslov svätých omší, správy zo života našej cirkvi a historické údaje o našich kostoloch a pamiatkach. Nech nám všetkým dobre slúži!

*Za celý tím redaktorov webu
Cyril Hamrák*

Sviatosťou krstu sme v spoločnosti Cirkvi v mesiacoch august a september privítali:

Mária Bartošková	Ruth Kramárová
Andrej Ján Zápotočný	Jakub Samek
Matúš Metod Páleník	Samuel Michalic
Simona Zatková	Júlia Mahútová
Denis Bakala	Lucia Kováčiková
Slavomír Janák	Andrej Žačík
Lucia Csanyiová	Dávid Slamka
Kevin Kořalník	Matej Rosinský
Martin Sekereš	Jana Ďurmeková
Alexandra Luczyová	Adam Farbák
Adam Kereškényi	Samuel Tomaga
Tomáš Smolka	Samuel Stupka
Silvia Povalová	Jakub Šmilňák

Sviatosť manželstva prijali:

Jozef Andruščák a Jana Mihalková
 Marián Žúbor a Kristína Franeková
 Pavol Dauda a Veronika Kapinová
 Michal Hudák a Silvia Dyrková
 Martin Karcol a Katarína Huráková
 Milan Záhumenický a Alžbeta Stašová
 Miloš Kramer a Eva Gloneková
 Radoslav Matějka a Mária Kramárová
 Igor Teren a Henrieta Lopuchovská
 Ján Kováč a Iveta Draganová
 Andrej Feranc a Mária Muráňová
 Jozef Slosarčík a Anna Pšenáková
 Marek Nemček a Oľga Hrabalová
 Viliam Tóth a Daniela Krpelánová
 Jaroslav Řáda a Anna Sivoňová
 Dušan Slivoň a Eva Rošteková
 Aaron Elmore a Jana Salíšová
 Štefan Laurinčík a Eva Záňová

Pán si z našich radov povolal:

Cyril Mikulaj	Ján Bystriansky
Jozef Čabo	Ondrej Šimún
Štefan Kepšta	Anton Flontek
Magdaléna Lašová	Anastázia Surovcová
Zuzana Jellušová	Karol Kaco
František Olbert	Helena Michaláková

Úmysly

Apoštolátu modlitby na október a november

- Aby kresťania, ktorí žijú v postavení menšiny, mali silu a odvahu žiť svoju vieru a vytrvalo vydávať o nej svedectvo.
- Aby sme nezabúdali na tých, ktorí nás predišli do večnosti, a pomáhali im modlitbami a dobrými skutkami vyslobodiť sa z očistca.

Bohoslužobný poriadok v týždni:

Farský kostol

sv. Kataríny Alexandrijskej

6.00 a 18.00 hod.

(piatok – 18.00 hod. sv. omša za účasti mládeže)

(sobota – 6.30 a 18.00 hod.)

Kostol Povýšenia sv. Kríža – Brezovec

18.30 hod.

(štvrtok – 17.00 hod. sv. omša za účasti detí)

(sobota – 7.00 hod., večer nie je)

Filiálny kostol Najsv. Trojice

Vyšný Kubín

Piatok – 17.00 hod.

Nemocnica s poliklinikou

16.00 hod. (utorok, štvrtok)

Adoračná miestnosť je otvorená každý deň od 7.00 do 19.00 hod.

Bohoslužobný poriadok v nedeľu:

Farský kostol

sv. Kataríny Alexandrijskej

6.30, 9.00, 11.00, 14.45 hod.

Kostol Povýšenia sv. Kríža – Brezovec

7.45, 10.00, 18.30 hod.

Filiálny kostol Najsv. Trojice

Vyšný Kubín

9.15 hod.

Nemocnica s poliklinikou

16.00 hod.

Požehnanie mamičiek pred pôrodom:

29. decembra 2007 po ranných sv. omšiach

Farský kostol sv. Kataríny

Alexandrijskej – 6.30 hod.

Kostol Povýšenia

sv. Kríža – Brezovec – 7.00 hod.

Stránkové dni na Farskom úrade:

Pondelok – piatok:

8.00 – 12.00 a 13.00 – 15.30 hod.

V súrnom prípade po večerných bohoslužbách.

V prípade potreby (ku chorým)

volať katol. kňaza 0915 818 308.

OBSAH

Webová stránka farnosti

v novom šate 2

Farská matrika 3

Úmysly apoštolátu 3

Bohoslužobný poriadok 3

Udalosti v našej farnosti 4

S odvážnou vierou

kráčam ďalej 4

Moja milosť neodstúpi od teba . . . 4

Letom s letom misijným svetom . . 5

Farský list opäť zabodoval 5

Všetky cesty vedú 6

Mladí novinári

o hodnotách v médiách 7

Oslavujte Pána, lebo jeho

milosrdenstvo je večné 8

Aby bol vo všetkom

oslávený Boh 8

LIFEFEEST 8

Kríž – kľúč k Božiemu

kráľovstvu 10

Poslal ma hlásať evanjelium

chudobným 10

Kostol Najsv. Trojice

vo Vyšnom Kubíne 11

Všetko vkladám do Božích rúk 12

Nech sa nám všetkým darí 13

Synodálna bunka farnosti (SBF) 14

Naše spoločenstvo so zosnulými 15

2. november – Sviečka

za nenarodené deti 15

Modlitba o úctu k životu 15

Nechajte deti prichádzať ku mne . . . 16

Choroba v živote človeka –

nádej na život 17

ZŠ A. Radlinského

Slávnostné otvorenie nového

školského roka 18

Vďaka Ti, večný Bože, vďaka 18

Súťaž – 4. kolo 19

Na aktuálnu tému: Novembrové

svetlo nádeje 19

Detský kútik 20

FARSKÝ LIST Vydal: Rímskokatolícky farský úrad sv. Kataríny Alexandrijskej v Dolnom Kubíne pre vnútornú potrebu. *Cenzor:* Doc. PaedDr. ThDr. PhDr. Lubomír Pekarčík, Ph.D. *Šéfredaktor:* Mgr. Katarína Ileninová. *Redakčná rada:* Mgr. Peter Randják, Mgr. Cyril Hamrák, Ludovít Oravec, Mgr. Renata Jedláková, PhDr. Zuzana Machajová, Ing. Oleg Krajčovič, Oľga Nemčeková. *Imprimatur:* Mons. Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, Spišské Podhradie, 13. 12. 2000 pod č. 161/2000. *Registračné číslo:* A-2003/07522 OVVS/MU, 1/2003. *Náklad:* 800 ks. **Uzavierka budúceho dvojčísła je 21. 11. 2007.** Svoje príspevky nám môžete dávať do schránky Farského úradu s označením „Pre Farský list“. Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátenia textov.

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

S odvážnou vierou kráčam ďalej

4. augusta 2007 v Šamoríne zložila naša vyšnokubínska rodáčka, Erika Páterková, svoje prvé sľuby. Náruč jej otvoril Inštitút Dcér Márie Pomocnice- sestry saleziánky. Na tejto veľkej slávnosti sa zúčastnil aj plný autobus ľudí. Erika na všetkých čitateľov Farského listu myslela a poslala nám odkaz:

„Najprv chcem srdečne pozdraviť všetkých Kubínčanov (aj nekubínčanov), ktorých cesty Pán spojil s mojimi a aj takým spôsobom ma pripravoval na život, zasvätený jedine jemu. Chcem sa zveriť do Vašich modlitieb a uistiť Vás o mojich modlitbách za Vás.

Na deň prvých rehoľných sľubov som sa tešila, veď keď človek žije 5 rokov v očakávaní svadby, tak sa už nevie dočkať. Vďaka obetavej komunite som v srdci cítila pokoj, radosť, ale počas slávnosti sa mi stále viac vynárali otázky: „...Pane, prečo si si mňa vybral? Veď vieš aká som... poznáš ma... a predsa ma chceš?!“ A tak sa k vedomiu nehodnosti pridala veľká vďačnosť, že ma Pán vyviedol z Egypta, previedol cez Červené more a voviedol ma do prisľúbenej zeme, kde sa začnú písať nové dejiny. A tak s odvážnou vierou kráčam ďalej, lebo všetko sa ešte len začalo... ☺“

Vaša sr. Erika

Moja milosť neodstúpi od teba

V nedeľu 5. augusta 2007 sa v kostole Povýšenia sv. Kríža na Brezovci opäť konala veľkolepá slávnosť, kvôli ktorej sa v našej farnosti zišli mladí i starší od východu až po západ, aby sa stali svedkami zloženia večných rehoľných sľubov – odpovede na veľkú Božiu lásku...

„Volal si ma, Pane. Tu som,“ znelo z úst troch sestier saleziánok Marty Baňasovej, Lívie Kvašnej a „našej“ Zuzany Šmotlákovej.

Dozvedeli sme sa čo to zo života týchto troch sestier. Opisovali svoje prvé kroky k povolaniu, oporu v rodine, spolupracovanie so saleziánmi, ale aj lásku k prírode, deťom a mladým, ako aj túžbu pracovať s nimi.

Sestra Lívia počas strednej školy spolu s kamarátkami veľmi horlivo a akčne organizovala výlety a tábory pre deti. Už ako saleziánka študovala na Pápežskej Fakulte Výchovných Vied „AUXILIUM“ psychológiu. Marta je zas už od malička veľmi zapálenou členkou Združenia Laura. Zuzka, šikovná skautka, neskôr pani učiteľka.

Svätú omšu, ktorá sa niesla naozaj vo veľmi rodinnej atmosfére, ktorá je pre saleziánsku rodinu charakteristická celebroidal provinciiál slovenských saleziánov don Štefan Turanský, ktorý v homílii vyzdvihol zápal za Krista a dušu, svedectvo života a radosť, ktorá má žiariť z nášho života. Napokon prišiel na rad samotný sľub: „...„ Ako odpoveď na tvoju lásku sa zaväzujem radikálne žiť blahoslavenstvá Kráľovstva v spoločenstve so sestrami a ohlasovať Krista dievčatám podľa ducha svätého Jána Bosca a svätej Márie Dominiky Mazzarellovej“... Sestry pred očami nás všetkých podpísali na oltári vlastnoručne napísaný dokument, aby tak potvrdili svoje radikálne rozhodnutie patriť Kristovi naveky. Dúha pod oltárom bola symbolom ich Zmluvy s Bohom...moja milosť neodstúpi od teba, zmluva môjho mieru sa neotrásie...“ (Iz 54)

Kostolom sa rozkotúlali tóny veselej melódie. Spolusestry si pre nich pripravili malé prekvapenie – scénický

tanec vo farbách dúhy, ktorý znázorňoval konkrétne pozvanie Pána k radosnému životu s Ním. Slávnosť obohatili aj krásne piesne v podaní nášho mládežníckeho zboru. Na záver šťastné sestry, gratulácie, ďakovačky, kvety, potlesk, slzy radosti a šťastia, objatia... Otec provinciál dostal od sestier veľmi originálny darček – obrovský dúhovaný dáždík. Ako hovoria sestry: „je vyjadrením myšlienky hlavného predstaveného saleziánov na tento rok: radosť zo života – pre nás špeciálne radosť vo forme dúhovaného dáždíka,

aj ako symbol zmluvy s Bohom.“ Otec provinciál dáždík hneď aj vyskúšal, no ten sa prevrátil a o mohutný smiech nebola núdza.

Toto všetko uzatvorilo slávnosť v kostole a zároveň uviedlo jej pokračovanie na agapé v Základnej škole A. Radlinského.

Sestra Zuzana, aká bola tvoja cesta k sestrám?

Počas vysokej školy ma veľmi lákalo misijné dobrovoľníctvo, tak som hľadala možnosti ako sa dostať na misie. Pán si ma potom nenápadne viedol ďalej – po skončení školy som začala učiť na cirkevnej ZŠ v Petržalke, ktorú mali v duchovnej správe saleziáni. Tu som sa naplno stretla so „živou“ saleziánskou charizmou, zapáčila sa mi práca saleziánov s deťmi a mladými. Neskôr som spoznala aj sestry

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

saleziánky, oslovila ma ich radosť, rodinnosť a zápal, s akým pracovali pre dobro mladých. A Boh ma viedol ďalej ...

Ako si prežila tento svoj veľký deň?

Veľmi som cítila modlitby a pomoc mnohých ľudí – vnútorný pokoj a radosť, ktorú sme všetky tri prežívali – boli „vymodlené a vyobetované“. Chcem sa týmto veľmi poďakovať všetkým známym i neznámym, s ktorými sme mohli prežívať veľkosť tohto dňa ...

Už si saleziánka „forever“ (navždy), čo to pre teba osobne znamená?

To znamená, že patrím Bohu navždy a teda sa nemusím ničoho báť, lebo mám v Ňom oporu, istotu, je mocný, milujúci... dobré, nie? ... a potom všetko, čo som dostala, dávať ďalej, aby čím viac duší spoznalo radostného a milujúceho Otca...

A čo by nám všetkým chcela Zuzka odkázať?

Ako hovorí naša zakladateľka M. D. Mazzarellová: „Radosť je znakom srdca, ktoré veľmi miluje Pána.“

*Paula Mäsiarová
Snímky: archív FMA*

Letom s letom misijným svetom

Štvrtok 9. augusta 2007 bol pre 27 malých i veľkých eRkárov štartovacím dňom letného tábora. Až do 14. augusta sa stalo naším novým domovom pastoračné centrum v Rabčiciach. Keďže nás veľmi zaujala myšlienková náplň Detského činu pomoci z roku 2006, keď sme sa na pravidelných eRko stretnutiach počas mesiaca októbra dozvedali niečo nové o jednotlivých kontinentoch a krajinách našej Zeme a modlili sa za ne Misijný ruženec, chceli sme sa vybrať touto cestou aj na našom spoločnom tábore. Malí misionári vyzbrojení misionárskymi pasmi, rozdelení do misijných spoločností – Máriine srdiečka, Jakubove pochodne a Hasiči Sv. Floriána, nasadli v Európe na loď a sprevádzaní admirálom Babočkóm sa postupne

plavili do Ameriky, Ázie, Afriky a Austrálie. Nuž a aby sa misionár vedel s domorodcami dohovoriť, vyzbrojili sme sa aj jazykovými znalosťami. Každý deň sme sa naučili modlitbu Otče náš v rôznych jazykoch. Cestami necestami táborníci plnením rôznych úloh zbierali do pasov pečiatky, lebo len tie nám mohli otvoriť dvere na záverečný ceremoniál, na ktorom sme dostali osvedčenie, ktoré nás oprávňuje nosiť titul malý misionár. Ale nezabúdali sme sa počas nášho putovania modliť sa spolu a aj hrať, spievať, učiť sa ukazovačky a niektoré eRko tance, oslávili sme spoločné narodeniny, navzájom sa obdarovali nielen darmi hmotnými...jednoducho všetko to, čo patrí do výzbroje každého misionára. Nesmieme však zabudnúť spomenúť to, že sa nám na každom kontinente podarilo „vymáknúť“ obdobie dažďov, lebo keď to tak porátame, počas šiestich dní nám nepršalo asi tak päť hodín čistého času. Čas však aj napriek tomu ubehol neveriteľne rýchlo a zrazu tu bol utorok, deň balenia a odchodu. Bolo potrebné vykročiť na novú cestu ... smer domov na naše nové misijné pôsobiská. Na záver sa chceme poďakovať v prvom rade Pánu Bohu, našim rodičom, pánovi farárovi v Rabčiciach, pánovi

vodičovi autobusu, skvelým vládkyniam kuchynského kráľovstva Siske a Slávke, všetkým srdciam a rukám ochotným slúžiť a zároveň všetkým vám, ktorí ste tam boli. Vďaka za spoločné putovanie.

*Za veľkých a malých eRkárov
Renča Jedláková
Snímka: autorka*

Farský list opäť zabodoval

Na vyhlásení výsledkov tohtoročnej celoslovenskej súťaže FAČA 2007 29. augusta t.r. v kategórii o najlepší farský časopis, sa náš Farský list umiestnil **na druhom mieste**. Odborná porota ocenila na prvom mieste časopis Cesta z Kežmarku a tretie miesto získal farský časopis Spektrum z Víťaza.

Chceli by sme na tomto mieste poďakovať všetkým našim prispievateľom, dobrodincom a všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporujú tvorbu a vydávanie Farského listu. Ďakujeme a tešíme sa na vaše ďalšie námety, príspevky, fotografie, ale aj modlitby, bez ktorých by sa nedali uskutočňovať veľké veci.

Redakcia FL

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

Všetky cesty vedú ...

Keď sa prázdniny pomaly končili a v kalendári ostával už iba jeden týždeň do začiatku školy, vybrali sme sa my – mladí za najväčším dobrodružstvom leta. Tento rok nám osud doprial stráviť spoločný výlet až v Taliansku. Prvé dve – tri hodiny cesty boli plné zábavy, radosti a smiechu... Tie sa však postupne menili v nervozitu sprevádzanú hlavne potrebou dostať sa na najbližšiu čerpaciu stanicu (je veľmi náročné dodržiavať pitný režim bez vedľajších účinkov).

Po nekonečných a „namáhavých“ 13 hodinách cesty sa náš autobus konečne zastavil na parkovisku v Benátkach. Trajekt nás dostal do centra mesta, ktoré nás očarilo neopakovateľnou atmosférou. Benátky známe už od 11. storočia prekvapili neuveriteľným množstvom holubov, nádherným námestím a Bazilikou sv. Marka, kanálom Grande, ponad ktorý sa vypína most Rialto postavený koncom 16. storočia. Po niekoľko hodinovej náročnej prechádzke (respektíve naháňačke Petra nami všetkými ☺) nám padla vhod spiatočná plavba trajektom, pri ktorej sme si zaspievali s turistami z Bieloruska.

Potom sme si to namierili plnou parou vpred do Ríma. Po neočakávanej udalosti, ktorú nám Pán Boh poslal do cesty, sme si mohli svoje priateľstvá a vzťahy utužovať o hodinu a pol viac. Vyčerpaní a unavení (hladní sme ne-

boli, pretože naše milé mamičky sa nám postarali o dostatočné zásoby jedla, za ktoré im ďakujeme. Pán kaplán ďakuje tete Terke...) sme v nedeľu vo večerných hodinách dorazili do cieľa. Dobrá nálada a úsmevy nám však veľmi rýchlo „zamrzli“... My otužilí Slováci sme si len veľmi pomaly zvykali na také teplo (nesmieme však zabudnúť na sprchu so studenou vodou, ktorá celý proces aklimatizácie neuveriteľne urýchlila).

Pondelok sme sa prebudili do nádherného dňa, ktorý bol prvým z troch dní strávených v Ríme. Niekoľko vyhnali z teplej „postieľky“ slnečné lúče, nie-

vať nástrahy“ Večného mesta. Naše prvé kroky viedli na jeden zo siedmich legendárnych vrchov, na ktorých bol založený Rím, na vršok Palatín. Prechádzali sme okolo cirkusu Maximus, kde sa konávali hry. Videli sme známe „ústa pravdy“ v kostole Santa Maria in Cosmedin. Klimatizovaným metrom sme sa dostali k Bazilike sv. Pavla za hradbami, z ktorej vyžaroval nesmierny pokoj napriek veľkosti a majestátnosti tejto stavby.

Poobedňajší program bol po všetky tri dni rovnaký a menej náročný. Vyplnili sme si ho slnením sa na pláži a kúpaním v mori. Studená voda po teplom dni vždy padla vhod. V ďalší deň sme šli priamo do srdca Ríma – do najmenšieho štátu na svete. Námestie svätého Petra bolo preplnené nedeľňavými turistami. Keďže my sme nielen nedeľňaví ale aj nároční turisti, neuspokojili sme sa „len“ bežnou prehliadkou Baziliky sv. Petra. Chceli sme mať nad všetkým pekne nadhľad, a preto sme sa „vyťapkali“ až do kopuly, z ktorej sme mali celý Rím doslova na dlani.

Deň sa však ešte nekončil, práve naopak... S našou (Peťovou) nadzvukovou rýchlosťou sme preleteli okolo Kolosea, Rímskeho fóra, väzenia, v ktorom boli sv. Pavol a Peter. Zastavili sme sa až v kostole sv. Pavla v okovách, kde nám pán kaplán odslúžil svätú omšu. Posledný deň v Ríme sa opäť začal ranným rozjímaním (aj keď mnohí mali problémy so vstávaním včas), po ktorom nasledovala svätá omša. Práve streda sa stala pre mnohých dňom, kedy zažili najkrajší zážitok púte. Audiencia Svätého Otca na námestí svätého Petra, sväté schody, trň z Ježišovej

koho hlad a našli sa aj takí, ktorých vyhnala z karimatky obrovská túžba začať deň s modlitbou na rannom rozjímaní, o ktoré sa staral pán kaplán František.

Vyzbrojení foťákmi a litrami vody (lebo piť sa musí ☺) sme sa po rannej svätej omši vybrali „objavovať a zdolá-

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

tříňovej koruny, či iné relikvie sa pre nás stali povzbudením do ďalšieho života.

Pomaly prichádzal posledný večer v Ríme, ktorý sme si chceli užiť naplno... Peťo nás vytiahol do nočného mesta. Všetky fontány a námestia akoby ožili a my sme sa ocitli v rozprávke. Taliani žili svoj nočný život, ktorého súčasťou sme sa na chvíľku stali aj my. Ako sa na zbor patrí predviedli sme sa v plnej paráde. O tom svedčí naše minifolklorne vystúpenie doprevádzané harmonikou, či polhodinový koncert našich pesničiek pri Španielskych schodoch.

A skončil večer a nastalo ráno, deň piaty... Piaty deň sme strávili v Assisi, v malebnom stredovekom meste, ktoré ešte teraz dýcha svojou históriou. Schopnosti nášho sprievodcu a ochota domácich umožnili pánovi kaplánovi odslúžiť svätú omšu práve v chráme, ktorý je zasvätený jeho patrónovi sv. Františkovi. Mesto na nás urobilo veľký dojem, napriek našej únave, ktorá nám zabraňovala vnímať okolitú krásu do hĺbky.

Spiatočnou cestou sa nič zaujímavé a neočakávané neudialo, vzhľadom na to, že ju takmer všetci celú prespali (samozrejme okrem šoféra). Naša púť nekončila príchodom domov v piatok poobede. Zakončili sme ju ďakovnou omšou vo farskom kostole, pri ktorej sme ďakovali za našich rodičov, ktorí nás pustili, za osôbky, ktoré sa o nás s láskou starali. Ale predovšetkým patrila naša vďaka Pánu Bohu, ktorý nám doprial pekné počasie, šťastnú cestu domov a v neposlednom rade nám otvoril srdcia, aby sme dokázali prijať všetko, čo pre nás pripravil...

Buba

Snímky: archív zboru

Mladí novinári o hodnotách v médiách

V priestoroch Katolíckej univerzity v Ružomberku sa na konci augusta konal desiaty ročník letného žurnalistického seminára, ktorý bol určený pre začínajúcich i pokročilých žurnalistov pôsobiacich v kresťanských médiách a farských časopisoch. Na programe, ktorého hlavnou témou boli hodnoty v médiách, sa zúčastnilo viac než šesťdesiat účastníkov z celého Slovenska. Hlavným organizátorom podujatia bolo už tradične Spoločenstvo mladých katolíkov aktívnych v médiách (Network Slovakia) v spolupráci s Katedrou žurnalistiky FF KU v Ružomberku.

Účastníci seminára mali možnosť počas šiestich dní pracovať v troch sekciách pod vedením odborníkov z danej oblasti. Štylistickú sekciu viedli František Múčka, redaktor Trendu, a Tomáš Gális, redaktor v časopise Týždeň. Začínajúcim fotografom sa venoval Andrej Lojan a tým zručnejším už tradične Matúš Zajac, fotograf NR SR a hlavný fotograf časopisu Týždeň. Tretia sekcia pod vedením Tomáša Abaffyho, webdizajnéra a zakladateľa serveru Mediálne.sk, združila nadšencov internetu a internetových časopisov.

Súčasťou programu boli okrem práce v sekciách aj prednášky, ktoré sa niesli v duchu hlavnej myšlienky tohtoročného seminára. Či patria hodnoty do dnešných médií a ako zatraktívniť tra-

dičné hodnoty pre dnešné médiá, o tom diskutovali s účastníkmi šéfredaktor Katolíckych novín Mons. Marián Gavenda, výskumník na Michigan State University v USA Braňo Ondrášik, hovorca konferencie biskupov Slovenska a riaditeľ TK KBS Jozef Kováčik a vzácny hosť košický pomocný biskup Mons. Bernard Bober. Ďalším lektormi prednášok a partnermi pre diskusiu boli bývalý redaktor TA3 a STV Michal Dyttert, Zuzana Wienk z Aliancie fair-play. O práci novinára a o tom, ako to ovplyvňuje celkový životný štýl a rodinný život hovorila s účastníkmi Eva Čobejová, redaktorka časopisu Týždeň a jej manžel Gabriel Beer, redaktor časopisu Trend.

Členovia Network Slovakia si počas seminára pripomenuli desiate výročie jeho existencie slávnostnou svätou omšou, po ktorej nasledovala slávnostná recepcia s bohatou tombolou.

Počas tohtoročného seminára sa vyhlásovali výsledky tretieho ročníka celoslovenskej súťaže FAČA o najlepší farský časopis a časopis spoločenstiev. Tohtoročným víťazom medzi farskými časopismi sa stal časopis Cesta z Kežmarku, medzi spoločenstvami získal najviac hlasov v odbornej porote saleziánsky časopis Lavína. Úspešný desiaty ročník seminára bol ukončený valným zhromaždením členov Network Slovakia a svätou omšou.

Zuzana Machajová

Snímka: autorka

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

Oslavujte Pána, lebo jeho milosrdenstvo je večné

Oči všetkých dúfajú v teba, Pane, a ty im dávaš pokrm v pravý čas...

V nedeľu 2. septembra pri slávnostnej svätej omši vo Farskom kostole o 11.h., ktorú celebroidal pán dekan Ľubomír Pekarčík sme sa zišli, aby sme vzdali chválu a poďakovali sa Bohu za úrodu. K slávnostnej atmosfére prispeli záhradkárky z osady Dúbravka. Šikovné ruky pani Márie a pani Barbory sa postarali o kvetinovú výzdobu a prekrásne koše s obetnými darmi. Slávnosť okrášlil svojím spevom mládežnícky zbor. Pán Boh vám zaplať!

Na záver len jedna prosba, ktorá odznela počas sv. omše: „Pane, teba uráža nevďak a ľahostajnosť voči tvojim dobrodeniam. Naplň naše srdcia vďačnosťou a láskou za všetky tvoje dary.“

J.O.K.

Snímka: autor

... aby bol vo všetkom oslávený Boh

9. 9. 2007. Pre niekoho len ďalší z radu dátumov. Pre niekoho deň s veľkým „D“. Výnimočný deň pre všetkých z nás, ktorí sme mali možnosť byť pri tom. Deň Pánov mimoriadny pre

nášho rodáka Ladislava Grenčíka a otca Damiána Žitku z Tepličky nad Váhom. Počas sv. omše o 11-tej hodine v kostole sv. Šimona a Júdu v Bacúrove zložili obaja mníšsku profesiu (večné sľuby) do rúk predstaveného rádu sv. Benedikta opáta Bernarda Sawického, hlavného celebranta. Spolu s ním koncebrovali sv. omšu tiež predstavený slovenskej sekcie rádu, otec V. Kasan, náš rodák J. Brodňanský, náš pán dekan Ľ. Pekarčík a pán dekan J. Vallo, správca farnosti Teplička nad Váhom.

Drahí bratia, do Vašej záslužnej a namáhavej práce vyprosujú od nebeského Otca požehnanie, zdravie a pokoj Vaši príbuzní, priatelia a spolufarníci.

J.O.K.

Snímka: autor

LIFEFEST

Druhý septembrový víkend v dňoch od 7. do 9. septembra ožil Dolný Kubín zvukmi gospelovej hudby v rámci hudobného festivalu LIFEFEST. Počas troch dní boli pre divákov pripravené viaceré koncerty, semináre, workshopy, športové aktivity, filmové predstavenia s kresťanskou tematikou či iné atrakcie, akou bola napríklad aj ohňová show.

Festival sme sa rozhodli zorganizovať po minuloročných pozitívnych ohlasoch, keď sa toto podujatie prvýkrát konalo v Tvrdošíne. Okrem toho sme chceli využiť všetky možnosti, aby sa mladí ľudia (aj z nášho mesta) dozvedeli o Bohu. Priali sme si, aby aj ostatní pochopili, že viera nie je iba o zložených rukách, ale že je to niečo normálne a prirodzené. Bol to festival života (Life = život, fest = festival), počas ktorého sme chceli ukázať, že sa dá žiť naplno a šťastne aj bez toho, aby si mladí zničili svoj život.

Odlíšnym od ostatných festivalov, ktoré sa konali na Orave, bol azda v tom, že mal ekumenický rozmer. Hlavnými organizátormi tohto podujatia bolo asi 60 prevažne mladých ľudí – dobrovoľníkov z Katolíckej aj Evanjelickej cirkvi v Dolnom Kubíne, ktorí sú zapálení pre službu Bohu a iným. Je úžasné vidieť, že sa v jednom meste či oblasti dokážu veriaci spojiť a zapojiť sa do toho, čo nás spája.

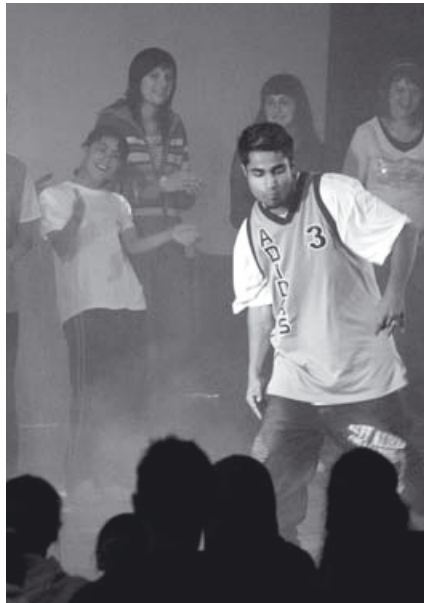
Ale poďme k programu:

Priebeh celého stretnutia sa odohrával na viacerých miestach. Hlavným stanovišťom bola tribúna pred Mestským kultúrnym strediskom (MsKS), nočné koncerty boli v sále MsKS a filmové predstavenia v kine Choč. Lifefest sme odštartovali v piatok o 19.00 slávnostným otvorením, na ktorom sa zúčastnili organizátori, zástupcovia mesta a cirkvi. Potom sme sa už nechali unášať večernými koncertmi kapiel Kapucíni, 2 ako 1, Trinity group a nočnými koncertmi kapely Kéfas, Fanuel a Romana.

Na festivaloch sa mladí ľudia väčšinou zúčastňujú na workshopoch, ktoré sú zamerané na rozvoj ich osobných

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

zručností. Na „Lifestáckých“ sobotných workshopoch mali možnosť dať niečo zo seba. Pre mnohých to bola skúška viery, či sú niečoho takeého vôbec schopní. Nebolo to totiž o zábave, že sa naučia tancovať, spievať alebo hrať na gitare. Účastníci mohli navštíviť rôzne sociálne zariadenia, v ktorých iní čakali na ich pomoc, úsmev a otvorené srdcia. Je veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že kresťanstvo nie je len o čítaní Biblie a chodení do kostola, ale že našou úlohou je pomáhať a zaujímať sa o chorých, slabých, chudobných či bezvládných. Jedným z takýchto workshopov bolo darcovstvo krvi či návšteva iných sociálnych zariadení. S „domovákmi“ z Detského domova v Istebnom sme spoločne boli účastní školy tanca breakdancu pod vedením Rasťa Horvátha (z Bailanda), či spoločenského dopoludnie plného rozhovorov, hier a pomoci v Domove dôchodcov. Na seminároch bol prostredníctvom pozvaných lektorov mladým ľuďom vytvorený priestor pre diskusiu a konfrontáciu na témy: Partnerské vzťahy, Misie a Masmédia. Sobotné popoludnie až do neskorej noci patrilo skupinám ako: Praise'n'blues –

ship band, S2G band, Vždy @ všade, Heaven's Shore, Metelica, Cukor a Soľ, Credo, či Ohňovej show Mauna Kea. V nedeľných vystúpeniach sa predstavili Peter Bažík, Prázdny kríž, Rasťo Horváth – Rasty (Bailando) so svojou tanečnou skupinou „domovák“ z Istebného, Cinobaňa Band a Lamačské chvály.

Týmto festivalom sme chceli ponúknuť kvalitnú kresťanskú hudbu a ohlá-

siť Krista, ktorý je reálny a živý. Pri jeho organizácii sme sa v Dolnom Kubíne nestretli s negatívnymi reakciami ľudí či inštitúcií. Mesto dokonca ponúklo počas festivalu voľný vstup pre účastníkov do plavárne. Všetky dvere sme mali otvorené, a to bolo úžasným znamením Božieho požehnania pre túto akciu. Preto sa chceme aj touto cestu ešte raz poďakovať Bohu, všetkým dobrovoľníkom z radov katolíkov i evanjelikov, i všetkým vám, ktorí ste tento festival podporili svo-

jou účasťou, či tým, ktorí ste na nás mysleli vo svojich modlitbách. Tiež chcem vyjadriť želanie, aby sa podobné festivaly v našom meste a okolí konali aj naďalej.

Za organizačný tím LIFEFESTU

Petra Jurčáková

Snímky: Zuzana Machajová,

Ladislav Pagáčik

UDALOSTI V NAŠEJ FARNOSTI

Križ – kľúč k Božiemu kráľovstvu

Desať rokov je dlhá doba a dá sa povedať, že i malé jubileum. Práve tolko času prešlo od posviacky nášho kostola Povýšenia Svätého križa na Brezovci. Veľa vecí sa za túto dobu zmenilo, no Kristov križ je nemenný. Veľkolepý, tajomný a nepochopiteľný. A keď ste sa zadávali v šere kostola pred odpustovou sv. omšou na križ nad oltárom, mali ste ten istý pocit. Podsvietený križ v prítomnosti kostola sáľal príjemné svetlo a naozaj vyvolával atmosféru niečoho veľkého a tajomného. Slávnostnú odpustovú sv. omšu v nedeľu 16. septembra celebraval duchovný otec farnosti z Kňažej, vdp. Štefan Saloka. V homílii sa zameral na vysvetlenie symbolu križa i na históriu sviatku.

Ludia v minulosti žili ťažším životom, ťažšie pracovali, a preto bol pre nich križ aj oveľa bližší. Časy, ktoré žijeme teraz, sú poznačené na jednej strane obdivuhodným technickým pokrokom, no na strane druhej právnou zostalosťou, konzumným spôsobom života a nevšímavosťou k druhým. Dnes je na programe dňa iné heslo: Užívaj a využívaj, koľko sa len dá a kde len môžeš. Hodnotový systém prežíva krízu, lebo nie duchovné hodnoty sú v centre pozornosti, ale materiálny blahobyť. Preto je v súčasnosti ťažšie človeku vysvetliť význam križa v živote. No aj napriek všetkému Cirkev neprestáva hovoriť o kríži. Staví Kristov križ do centra našej pozornosti, aby sme nezabudli, že práve na ňom sa zrodila naša spása a odohralo naše vykúpenie. Náš život v Bohu si bez križa len ťažko môžeme predstaviť.

Sviatok Povýšenia Sv. križa sa po prvýkrát slávil v Jeruzaleme 14. septembra roku 325. Vtedy pri slávnostnej procesii miestny biskup slávnostne predstavil a uctil, a teda aj povýšil, ostatky križa, na ktorom bol Kristus ukrižovaný. Veľkú zásluhu na nájdení ostatkov križa mala sv. Helena, matka cisára Konštantína, ktorý ako prvý z rímskych cisárov dal slobodu kresťanom. Križ je pre nás kresťanov nie len symbolom smrti, na ktorom Rimania popravovali odsúdených zločincov. Pán Ježiš zomrel na kríži nie ako odsú-

denec proti svojej vôli, ale preto, že on to sám, dobrovoľne chcel. Chcel naplniť Otcovu vôľu. Takto nebeský Otec ukázal celému svetu, ako veľmi nás miluje a ako mu záleží na každom jednom z nás.

Sviatok nás teda povzbudzuje k tomu, aby sme rástli v úcte ku Kristovmu križu, aby sme sa za križ nehanbili a aby sme svoj životný križ, ktorý Pán na nás dopustil, prijali ako prostriedok nášho posvätenia. Pán Ježiš povedal: „Kto chce ísť za mnou, nech vezme každý deň svoj križ a nech ma nasleduje.“ Keď ho budeme takto nasledovať, staneme sa svedkami viery pre tento svet. Staneme sa dôvernými priateľmi Ježiša a on nás v ťažkostiach vždy posilní. Potom už nebudeme utekať od križa, ale prijmemo ho ako súčasť našej spásy. Ak chceme prísť do Božieho kráľovstva, potrebujeme kľúč a tým kľúčom nie je nič iné, ako práve Kristov križ. Nech nás teda križ, ktorý ponesieme spolu s Kristom, zdokonalí, posväťí a pripodobní Kristovi.

Príjemnú atmosféru odpustovej svätej omše umocnil spevácky výkon mládežníckeho zboru. Tento sviatok sme prežili naozaj v bázni voči veľkosti Božej vôle a nepredstaviteľnej lásky Boha voči nám, ľuďom.

*Ludovít Oravec
Snímka: autor*

Poslal ma hlásať evanjelium chudobným

Štvrtok 27. septembra sme si na večernej sv. omši pripomenuli obdivuhodného svätca Vincenta de Paul a tým aj celú vincentínsku rodinu, do ktorej patria aj naše sestry Vincentky a spolupracovníci. Pán kaplán Peter Randják v úvode pozdravil prítomné sestričky, charitných pracovníkov, mariánsku mládež, ale i všetkých tých, ktorí sa kvôli láske rozhodli svoj život prežiť v službe iným. Hlavným motívom konania služby bližným je láska.

Vo svojej homílii sa zameral na život a dielo sv. Vincenta de Paul. Spomenul aj známeho sv. Lujzu de Marillac, u ktorej sa vďaka duchovnému vedeniu sv. Vincenta, prebudila túžba venovať sa službe chudobným. V Reguli sestier Dcéry kresťanskej lásky sa okrem iného píše, že domy chorých sú ich kláštorom a farský kostol kaplnkou. Venovanie sa chudobným je modlitbou. Pritom láska je väčšia a nad všetko ako akékoľvek pravidlo.

K rodinnej atmosfére prispeli aj služby lektorov a príprava zaujímavých obetných darov s komentárom (obraz sv. Vincenta, chirurgické nástroje, tanier s lyžicou, svieca, hostie a víno). Milú slávnosť okrášlil svojím spevom náš mládežnícky zbor.

Svätú omšu pán kaplán ukončil slovami, že sv. Vincent a všetci, čo žijú pre iných sú aj pre nás veľkou výzvou.

*Katarína Ileninová
Snímka: autor*

Kostol Najsvätejšej Trojice vo Vyšnom Kubíne

Filiálny kostolík Najsvätejšej Trojice vo Vyšnom Kubíne prešiel v letných mesiacoch rozsiahlymi rekonštrukčnými prácami. Nedeľa 22. júla t.r. sa stala pamätným dátumom posvätenia kostola spišským diecéznym biskupom Mons. Františkom Tondrom ako sme vás o tom informovali v minulom dvojčíse Farského listu.

Čo všetko však bolo potrebné urobiť, aby sme dnes mohli nielen obdivovať veľmi pekné dielo, ale hlavne dobre sa cítiť v tomto dome Pána, vám ponúkajú nasledujúce riadky:

Exteriér:

Nakoľko južná stena veže kostola neustále vlhla bolo potrebné pôvodnú omietku zosekať až na samotný kameň a natiahnuť sanačnú omietku. Celý

kostola má kúrenie zabudované do kľadadiel lavíc.

Na podlahu sanktuária bola položená mramorová dlažba a tiež na podlahu sakristie.

Vymenili sa aj dvere zo sanktuária do sakristie.

Ďalej bola urobená čiastočná výmena elektrickej inštalácie. V celom chráme sa vyspravili omietky a zreštaurované sú nástenné maľby akad. maliara Jozefa Hanulu. V lodi bola prebrúsená dlažba a vymenili sa pôvodné okopové sokle za mramorové, konkrétne také ako je dlažba v sakristii a sanktuáriu.

Boli repasované kryštálové lustre a nakoniec ich osadili vyššie, čím sa dosiahlo lepšie nasvietenie malieb a tiež je lepšie vidieť na hlavný oltár zo zadnej časti kostola. Nakoniec prišla na

rad kompletná montáž nových sedadiel v sanktuáriu a nových dubových lavíc v lodi spolu s novým bočným sedením a vytvorením sedenia v zadnej časti okolo organu. Oltár sv. Anny sa po premiestnení nachádza vzadu vedľa organu. V sanktuáriu bol umiestnený nový mramorový obetný stôl – menza a tiež ambón. Celý interiér kostola je napojený na elektrické zabezpečovacie zariadenie. Po stenách boli umiestnené 4 nerezové konsekračné krížiky. Ešte je potrebné dokončiť krížovú cestu a zabezpečiť nasvietenie exteriéru kostola a osvetlenie prístupového chodníka.

Miroslav Hubčík

Snímky: Ladislav Pagáčik

vonkajšok kostola bolo potrebné opraviť – hlavne praskliny v omietke. Nakoniec celý kostol bol nanovo obieleň.

Interiér:

Zo sanktuária bolo odstránené drevené pódium a celý priestor sanktuária bol zvýšený o jeden schod. Do tohto zvýšeného schodu bolo umiestnené kúrenie. Pôvodne bol kostol vykurovaný elektrickými akumuláčnými pecami – celkovo ich bolo päť z toho jedna bola v sakristii.

Nové kúrenie je elektrické teplovodné, ktorého kotol je umiestnený za hlavným oltárom. Sakristia má klasický radiátor na stene, sanktuárium má 4 radiátory v podlahe (obetný stôl, sedes a dve lavičky pre miništrantov), loď

Všetko vkladám do Božích rúk

Hromoš? A to je kde?! Tak túto otázku si kládli viacerí z nás, keď k nám v júli zavítal nový pán kaplán František Bebko.

Pre tých, ktorí si to ešte na mape ne-našli, prezradte, kde sa táto dedinka nachádza?

Pochádzam z dedinky Hromoš vzdialenej cca 15 km od Starej Lubovne. Táto malá dedinka sa nachádza v strede dvoch veľkých dedín a farností Plavnica a Plavča. Z jednej strany nás obklopuje hranica s Poľskom. V Hromoši žije približne okolo 450 obyvateľov. Od roku 1991 si Pán z nej povolal do svojej vinice troch chlapcov za kňazov a jedno dievča za rehoľnú sestričku.

Ako si spomínate na detstvo i školské roky?

Bol som veľmi živým dieťaťom, všade som chcel byť a všetko vidieť. Musím povedať, že už ako malému chlapcovi sa mi páčilo kňazské povolanie. Základnú školu som navštevoval v Hromoši a v Plavnici. V treťom ročníku na strednej škole som však viac začal uvažovať nad týmto povolaním. Pritom som si kládol otázku, či je to naozaj správne rozhodnutie. Ale čím viac sa blížil čas rozhodnutia, vždy viac a viac som sa upevňoval, že Boh ma volá do svojej vinice. Byť Kristovým kňazom

znamená slúžiť Pánovi s nerozdeleným srdcom.

Ako vnímate našu farnosť po troch mesiacoch od Vášho príchodu?

Spočiatku bolo pre mňa veľkým prekvapením, že prvé pastoračné skúsenosti budem zbierať na Orave. Prišiel som sem pre mňa do neznámeho prostredia a ihneď som nastúpil do prvopiatkového týždňa. Po čase som mal možnosť spoznávať samotný Dolný Kubín ako živé mesto, mesto, v ktorom ľudia chcú. Ľudia, ktorí chcú a vydá-

vajú svedectvo svojho života, svedectvo viery. Stretávam sa tu so srdečnosťou, ochotou i úprimnosťou a vďaka prijatiu sa cítim ako medzi svojimi. Mojm predsvzatím bolo a je, že som prišiel, aby som slúžil všetkým, o čo sa snažím každý deň.

Bola Vám zverená duchovná starostlivosť o základnú školu A. Radlinského. Čo všetko zahŕňa táto služba?

Iste každá služba v duchovnej sfére je náročná. Zvlášť ale v cirkevnej škole, kde sú takisto mladí ľudia rozhodujúci sa na akej škole budú pokračovať v štúdiu a zároveň si kladú i vážne životné otázky. Táto služba zahŕňa nielen vyučovanie náboženstva, ale v prvom rade byť tu pre nich a pri tých, ktorí sú mi zverení. Vnímam to celé ako náročné a pritom krásne poslanie. Na škole vyučujem 3., 8. a 9. ročník a tiež 1. ročník novoovtoreného nižšieho gymnázia. Samotná príprava si vyžaduje veľmi starostlivú prípravu. Denne sa sami presviedčame, že dnešná mládež má vyššie nároky, ale i oveľa väčšie informačné a iné možnosti, než sme mali my.

Ktoré ďalšie pastoračné úlohy v rámci farnosti naplňajú Vašu kňazskú službu?

Úlohy vo farnosti sú naozaj rozmanité. Okrem spomínanej cirkevnej školy ma

pán dekan poveril aj pastoračnou starostlivosťou o miništrantov a o deti našej farnosti, konkrétne prípravou svätých omší za účasti detí. Ozaj je to náročné, ale krásne. Všetko sa vždy snažím vkladať do Božích rúk, lebo iba v jeho rukách sú naše životy, za čo sa osobne modlím i ďakujem.

Zostáva Vám nejaký čas na svoje záujmy a hobby?

Aj keď mám málo času, no nemôžem zabudnúť na svoj duchovný život, na modlitbu, na meditáciu, na svoj duchovný rast. Nie je možné jedno uprednostňovať a iné zanedbávať. A naopak. Snažím sa nájsť si čas pre seba, čas na svoje koničky. Niektorí z vás už vedia, že mojm koničkom je futbal a akýkoľvek šport. ☺ A toto všetko chcem prepať s mojou pastoráciou.

Nedávno ste bol s mládežníckym zborom na púti v Ríme spojenej s nezabudnuteľnou audienciou Svätého Otca. Vaše dojmy, zážitky.

Každý, kto sa zúčastnil tejto cesty bol pre mňa veľkým povzbudením. Nezabudnuteľným pre mňa ale i pre celé naše spoločenstvo, bol príchod Svätého Otca Benedikta XVI. papamobilom na námestie sv. Petra. Osobne som znova mal možnosť vidieť ho zblízka. Vždy som si hovoril, že byť Ríme a nevidieť pápeža, to znamená nevidieť nič. Bohu vďaka nám sa to splnilo, čím sa niektorým splnili aj životné sny. ☺

Ďalším zážitkom bolo pre mňa mesto Assisi a konkrétne možnosť slúžiť svätú omšu nad hrobom môjho patróna sv. Františka. Bola to pre nás všetkých Božia milosť i Boží dar, že sme tam mohli byť. Pochopil som, že každý z nás mladých potrebuje kňaza. Aj ja som vnímal situácie, že kňaz je akoby magnet v takomto spoločenstve. Spoločne strávené chvíle sa hlboko zapísali do môjho vnútra, a viem, že pre každého boli obohacujúcimi i požehnanými dňami. *Pán kaplán, ďakujem Vám za úprimné odpovede a do kňazskej služby Vám prajem ovocie Ducha Svätého – lásku, radosť, pokoj, trpezlivosť, vernosť ... a veľa pekných dní.*

Olga Nemčeková

Snímka: Zuzana Škvarková

Nech sa nám všetkým darí!

Touto vetou odštartoval svoje pôsobenie v redakčnej rade Farského listu jeden z dvojice našich nových kaplánov – Cyril Hamrák. A tak ako je to už zvykom, prinášame vám rozhovor, v ktorom sme mu kládli zvedavé otázky nielen o jeho štúdiu v Ríme ale aj o jeho predstavách o pastoračii v našej farnosti.

V pastoračnej praxi nie ste úplný nováčik, kde a kedy ste začínali pôsobiť ako kaplán?

V júni tohto roku som začal svoj štvrtý rok v kňazskej službe. Ubieha to rýchlo, ale cítim sa stále ako nováčik i keď skúsenosti pribúdajú. Svoju pastoračnú činnosť po kňazskej vysviacke v júni 2004 som začal vo farnosti Poprad. Zotrval som v nej dva roky a okrem svojich bežných kňazských povinností som sa špeciálne venoval pastoračii mládeže.

Aké boli vaše začiatky v pastoračii a na čo si najčastejšie spomínate?

Každý začiatok je náročný a aj ten môj bol presne taký. Niekedy som si pripadal príliš mladý na to, aby som vedel dobre viesť ľudí k Bohu, byť pre nich správnym vzorom, či oporou v živote. Je to veľmi zodpovedná úloha a aj dnes pociťujem bázeň nad tým, že môžem byť ľuďom nápomocný. V tomto všetkom ma však udržuje viera v moje povolanie, že Pán vie, prečo si práve mňa vyvolil do tejto služby. Keď mu odovzdávam sám seba, ide to dobre a prekonávam všetky prekážky a pochybnosti.

Myslím, že pre každého kňaza je obrovským zážitkom, keď si uvedomí, že Boh mu dáva moc udeľovať sviatosti a hovoriť v Jeho mene. V tej chvíli, keď sa to deje, je v kňazovi sám Ježiš, ktorý ho používa ako nástroj svojej lásky a dobroty. Keď mi to príde na um vo svätej omši alebo vo sviatosti zmierenia, uvedomujem si hodnotu svojho povolania, ale i nehodnosť svojej osoby, no najviac Božiu lásku k nám všetkým. Toto je môj najväčší zážitok.

Aké ste mali očakávania, keď ste nastupovali do Popradu?

Chcel som začať naplno žiť po ľudskej i duchovnej stránke. Šesť rokov sme sa v seminári pripravovali na kňazstvo. A zrazu to bolo tu. Deň, kedy som sa mal postaviť na vlastné nohy a vykročiť do pastoračie. Novokňazi sú najhorľavejší kňazi s nezraneným vnútrom

a plní ideálov. Ja som si kňazstvom splnil detský sen ☺, preto som sa snažil ísť do toho naplno, tak ako každý. Popasoval som sa aj s problémami a ťažkosťami kňazského života. Dôležité bolo, že všetko nakoniec slúžilo k dobru a rozvoju mojej kňazskej osobnosti i pastoračie.

Študovali ste rok v Ríme, môžete nám priblížiť váš študentský život?

Áno, po dvoch rokoch kaplánovania v Poprade som sa dostal na štúdiá do Ríma. Keďže mám pozitívny vzťah k médiám ☺ a chcel by som ich využívať v službe Cirkvi pri ohlasovaní evanjelia, vybral som si odbor Sociálna komunikácia a masmédiá na Pápežskej univerzite Svätého križa. Prednášky boli v talianskom jazyku a spôsob štúdia je porovnateľný s našim – prednáška, prax, skúšky, aj keď sa nedajú porovnávať technické a personálne kvality vzdelávania. Rím je centrom Cirkvi a určite aj vzdelania pod jej krídlami.

Prečo ste sa rozhodli pre štúdium práve v Ríme?

Určite pre kvalitu vzdelania a svetový rozhľad v oblasti kresťanského náboženstva i kultúry.

Líši sa podľa Vás študentský život v Ríme od toho tu na Slovensku ?

Líši sa len v rozmanitých možnostiach pre študentov, vybavenosti učebni a hlavne v tom, že to, o čom sa učí,

môže študent v Ríme na vlastné oči aj vidieť tým, že si prebehne historické pamiatky alebo archívy. Toto je veľká výhoda. Inak učiť sa musí aj tam, presne tak ako tu.

Od júla pôsobíte v našej dolnokubínskej farnosti. Ktojej oblasti sa v pastoračii budete venovať?

Mojim pracovným heslom je: s mladými pre mladých a farnosť. Aj tu, v Kubíne, mi pán dekan zveril úlohu pastoračie mládeže, takže sa jej budem najviac venovať. Chcel by som, aby sme dokázali zachytiť našimi aktivitami čo najviac mladých ľudí v tomto meste. Rozbehli sme prednášky pre mládež raz do mesiaca po mládežníckej svätej omši. Máme naplánované púte, poznávacie zájazdy, spoločenské a duchovné akcie počas celého roka. Dúfam, že nám Pán požehná a bude sa nám daríť.

Môžete nám prezradiť čo najradšej robievate vo svojom voľnom čase?

Mám rád spoločnosť a preto trávim svoj voľný čas s priateľmi. Je veľa spôsobov ako, ale najčastejšie pri športe. Zaujímam sa aj o akvaristiku, je to môj koníček už dlhé roky. V poslednom čase ma zamestnávala aj webová stránka farnosti, na ktorej som sa obsahovo podieľal.

Čítali ste v poslednom čase nejakú dobrú knihu?

Momentálne mám rozčítanú knihu Život v našich rukách od Murizia Faggioniho. Vyšla nedávno v slovenčine a odporúčam ju každému, kto chce mať jasné a pravdivé argumenty o živote a smrti človeka, o umelom oplodnení, o potratoch, eutanázii a podobných etických otázkach.

Namiesto záveru:

Všetkým čitateľom Farského listu želim, aby ich časopis vždy dokázal obohatiť a povzbudiť vo viere i vedomostiach. Toto je jeho cieľom, o ktorý sa budem aj ja, pokiaľ budem medzi vami, vždy snažiť.

Ďakujem za rozhovor a nášmu pánovi kaplánovi prajeme dostatok energie a Božích milostí pri uskutočňovaní jeho plánu.

Zuzana Machajová
Snímka: archív Cyrila Hamráka

Synodálna bunka farnosti (SBF)

Lineamenta – 6. tematický okruh:

VEDA, ŠKOLSTVO, KULTÚRA

„Aká hĺbka Božieho bohatstva, múdrosti a vedomosti! Aké nepochopiteľné sú jeho súdy a nevyspytateľné jeho cesty! Veď kto poznal Pánovo zmýšľanie? Alebo kto bol jeho radcom? A kto mu dal niečo prvý, aby mu bolo treba vrátiť? Lebo od neho, skrze neho a pre neho je všetko. Jemu sláva naveky. Amen.“
(Rim 11, 33-36)

Náuka Cirkvi

Táto téma vyjadruje tri okruhy problémov a úloh, ktoré spolu súvisia, ale majú aj svoju autonómnosť. Dôležitým predmetom záujmu práce diecéznej synody, sú pre dva dôvody. Prvým je skutočnosť, že veda, školstvo a kultúra sú „priestorom“ prítomnosti a pôsobenia Cirkvi. Druhým dôvodom je to, že sú zároveň aj „nástrojmi“ a pomôckami pôsobenia Cirkvi.

Synoda môže načrieť do histórie Spišskej diecézy a inšpirovať sa skúsenosťou generácií kňazov i laikov, ktorí na poli vedy, školstva a kultúry zasiali zdravé semeno, ktorého úrodu užívame dodnes.

Pre prácu synody v tejto oblasti sú inšpiráciou najmä dokumenty Druhého vatikánskeho koncilu: *Gaudium et spes*, *Gravissimum educationis*, Apoštolská konštitúcia *Ex corde Ecclesiae*.

1. Veda

Poznanie Boha ako vrchol poznania. Človek je obdarený rozumom, aby mohol poznávať pravdu. Jestvovanie Boha môžeme spoznať aj svetlom prirodzeného rozumu zo stvoreného sveta. Toto poznanie je síce nedokonalé a obmedzené, ale je to poznanie isté. Považujeme ho za predstupeň k poznaniu Boha vierou. Vedecké poznávanie sveta neprekáža viere v stvorenie, naopak, výdatne jej pomáha. Dôkladným poznávaním stvoreného sveta lepšie poznávame Stvoriteľa. Veda pomáha ľuďom objavovať Božie stopy v stvorení. Medzi vierou a vedou nie je rozpor. Vedecké poznávanie sveta, nie je v roz-

pore s náboženstvom človeka, ale aplikácia vedeckých poznatkov môže narúšať Boží plán spásy. Rovnako ani praktizovanie náboženstva neprekáža ľuďom, aby vyvíjali činnosť pre skvalitnenie života na zemi.

2. Školstvo

Spolupráca so školou. Všetky typy škôl, ktoré slúžia vzdelávaniu a výchove človeka k ľudskosti, mravnosti a náboženským hodnotám, majú kresťania podporovať. Cirkev vedie veriacich k tomu, aby spolupracovali so školou. Majú pomáhať škole plniť jej poslanie, najmä cez rodičovské združenia a záujmom o mravné kvality výchovného procesu, ktoré má škola poskytovať.

Právo rodičov na voľbu školy. Rodičia majú právo vybrať pre deti typ školy, v ktorej je postarané o katolícku výchovu; ak to nemôžu urobiť, sú povinní postarať sa, aby sa ich náležitá katolícka výchova zabezpečila mimo školy. Preto Cirkev vyzýva svojich veriacich, aby sa domáhali školských zákonov, ktoré zaisťujú náboženskú a mravnú výchovu detí podľa svedomia rodičov. Keďže rodičia nesú zodpovednosť za svoje deti do ich dospelosti, tohoto práva sa majú domáhať nielen na základných, ale aj stredných a učňovských školách.

Vzdelávanie v školách nie je samoúčelné, ale má vyústiť vo formácii celého človeka a prispieť k jeho osobnej zrelosti, kultúre a opravdivému humanizmu.

3. Kultúra

Človek – tvorca kultúry a civilizácie. Kultiváciou prirodzených bohatstiev a hodnôt ľudská osoba dozrieva v ľudskosť. Cirkev pri svojej pastorálnej starostlivosti o človeka preto neprehliada kultúru a jej vplyv na kvalitu ľudského života, ako aj na náboženský život.

„Pod „kultúrou“ v širšom zmysle slova sa rozumie všetko to, čím človek cibí a rozvíja svoje mnohoraké duševné a telesné vlohy; čím sa usiluje poznávaním a prácou podrobiť si sám svet; čím

robí ľudskejším spoločenský život tak v rodine, a ako aj v celom občianskom spoločenstve zdokonaľovaním mravov a ustanovizní; a napokon, čím v priebehu vekov svojimi dielami prejavuje, vyjadruje a uchováva veľké duchovné zázitky a snahy, aby mohli slúžiť na úžitok mnohým, ba celému ľudskému pokoleniu.“

Originálnym zdrojom kultúry a kultivovania človeka bolo vždy hľadanie Pravdy. Viera v Boha, ktorá je žriedlom, cieľom i vzorom ľudského života, je v celých dejinách dôležitým faktorom utvárania kultúry a kultúrnosti človeka. Medzníkom smerovania kultúry sa stáva Abrahámovo poznanie Boha. Od čias Aristotela sa z náboženstva vyprofilovali tri autonómne typy ľudského poznania: teoretické, ktoré sa rozvíja v rôznych vedách; praktické, ktoré sa uplatňuje predovšetkým v objavovaní dobra a zachovávaním morálneho poriadku; tvorivé, ktoré sa uplatňuje najmä v umení a technike, pričom náboženstvo naďalej ostáva originálnym zdrojom kultúry.

Ovocím kultúry je autentický humanizmus. Definíciu kresťanského humanizmu nájdeme v Katechizme Katolíckej cirkvi: „*Katolícka ľudová múdrosť má schopnosť životnej syntézy. Taktovo tvorivo spája božské a ľudské, Ježiša Krista a Pannu Máriu, ducha a telo, spoločenstvo a ustanovizeň, osobu a komunitu, vieru a vlasť, rozum a cit. Táto múdrosť je kresťanským humanizmom, ktorý radikálne dosvedča dôstojnosť každej osoby ako Božieho dieťaťa, vytvára základné bratstvo, učí stretávať sa s prírodou, chápať prácu a poskytuje dôvody na radosť a dobrú náladu, a to aj uprostred veľmi tvrdého života. Táto múdrosť je aj pre ľud základným kritériom rozlišovania, evanjeliovým čítaním, ktorým spontánne chápe, kedy sa v Cirkvi slúži evanjeliu a kedy sa ono vyprázdňuje a zadúša inými záujmami.*“

Podľa www.synoda.kapitula.sk
spracovala Petra Jurčáková

Naše spoločenstvo so zosnulými

Do nášho prežívania viery v „spoločenstvo svätých“ patrí aj komunikácia so zomrelými. Svojou smrťou naši zosnulí v Kristovi sa neodpojili od Cirkvi, sú v nej a nadobudli v nej „nové postavenie“. Nachádzajú sa v stave očisťovania za hriechy z pozemského života. Boh im odpustil previnenia, ale zostala im čiastka časných trestov, ktorá im prekáža vidieť Božiu tvár. Toto postavenie zosnulých, ktorí odišli z tohoto sveta v milosti, nazývame „Očistec“. Celá putujúca Cirkev ich nosí vo svojom srdci a preukazuje im účinnú lásku svojimi modlitbami, ako o tom svedčí aj liturgia. Pri každej svätej omši si Božie zhromaždenie spomína na zomrelých a odporúča ich do milosrdnej lásky Otca.

Putujúca Cirkev veľmi dobre pochopila toto spoločenstvo celého tajomného Tela Ježiša Krista a hneď od prvokresťanských čias si veľmi nábožne uctievala pamiatku zosnulých, a keďže „je svätá a spasiteľná myšlienka modliť sa za mŕtvych, aby boli

zbavení hriechov“ (2Mach 12,46), obetovala za nich aj svoje orodovania. Naše prosby za nich nielenže im môžu pomáhať, ale môžu urobiť účinnejším aj ich orodovanie za nás.“ (KKC, 958)

Odpočinitie večné daj im, Pane, a svetlo večné nech im svieti. Nech odpočívajú v pokoji.

Lubomír Pekarčík, dekan

Snímka: Ladislav Pagáčik

Ako možno získať odpustky dušiam v očisti?

1. Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očisti.

Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitbu na úmysel Svätého Otca (stačí Otče náš, Zdravas

a Sláva). Okrem toho ako vo všeobecnosti treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, aj k všednému.

Tieto odpustky možno získať odpodludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očisti, raz denne od 1. novembra do 8. novembra. Treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

2. november – Sviečka za nenarodené deti

Na sviatok Dušičiek si spomínáme na ľudí, s ktorými sme sa stretávali a osobne poznali, ale odrazu sme zostali bez nich. Spomínáme na blízkyh zosnulých a modlíme sa za ich duše. Ale sú aj duše detí, ktoré sa nemohli narodiť. Deti bez vlastných hrobov a krížov. Ich krátky život bol násilne ukončený v nemocniciach. Boli usmrtené umelým potratom.

Neznáme nenarodené deti...

Zapálme sviečku a umiestnime ju do okna nášho domova večer 2. novembra, v deň Spomienky na všetkých zosnulých. Horiaca sviečka bude symbolom pripomínajúcim životy nenarodených detí. Zjednotme sa v tomto čase v modlitbe o úctu k životu. Pomodliť sa môžeme aj pred

nemocnicou, kde sa vykonávajú umelé potraty alebo na inom vhodnom mieste.

eRko – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí a Fórum života
Snímka: internet

Modlitba o úctu k životu

Bože, darca života, chválime Ťa a zveľubujeme za to, že si povolal do života každého človeka.

S veľkou dôverou prosíme o tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Chceme si spomenúť aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou umelého potratu ešte skôr, ako sa mohli narodiť.

Teba, najlaskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitých detí a pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je tvoj dar, a nie ich vlastníctvo.

Prosíme Ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrôzu svojho počínania, nesprenverovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života.

Prosíme Ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrti. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte.

Dobrotivý Bože, prosíme Ťa za nás všetkých, aby sme s tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolaní, vydávali svedectvo o kráse a vznešenosti ľudského života, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“.

Panna Mária, matka Božia a naša Matka, prihovár sa za nás u svojho Syna, aby svojím milosrdným pohľadom zhliadol na všetkých, za ktorých prosíme v tejto modlitbe. AMEN.

„Nechajte deti prichádzať ku mne!“ Mk 10, 14

Keď som prišiel do dolnokubínskej farnosti, potešil ma pohľad na lavičky v kostole, ktoré sú zaplnené deťmi. Toto sa vo svete aj v niektorých slovenských farnostiach už tak ľahko nevidí. Je to obrovská radosť nielen pre nás kňazov, ale určite pre celú farnosť. Aj účasť našich najmenších na svätých omšiach za účasti detí pod vedením pána kaplána Františka Bebka, je svedectvom postupného dozrievania viery už v detskom veku, ale aj zodpovednosti rodičov za rozvoj viery u svojich ratolestí. Za toto všetko Bohu ďakujeme a prosíme ho, aby naše deti požehnával a vstupoval im do srdca. Aby sme však dosiahli dôstojné prežívanie svätej omše u detí i všetkých nás, je potrebné dodržiavať isté formy správania sa v kostole. Je zbytočné vysvetľovať to, že keď sa budeme v kostole navzájom rušiť, ovplyvní to našu sústredenosť a celkový duchovný zážitok z liturgie svätej omše. Ako prvá zásada, ktorú by si malo dieťa osvojiť už od začiatku účasti na svätej omši je to, že sa nachádza na posvätnom mieste. Že toto miesto je iné ako všetky ostatné, pre Božiu prítomnosť v Eucharistii. Dieťa, ktoré je schopné chápať tieto veci, rýchlo pochopí, že je v dome nášho nebeského Otca a podriadi tomu aj svoje správanie. Takto poučené deti sú skutočným vzorom správania sa v chráme, keď tíško sedia na svojich miestach. Nemyslím na to, že sa nemôžu ani pohnúť, ale svojim primeraným detským správaním skutočne nerušia nikoho. Deti, ktoré sú v tomto veku živšie ako ostatné alebo ešte nedokážu rozlíšiť tento rozdiel, by mali ostať pri svojich rodičoch. Tí môžu deti primerane poučovať aj cez svätú omšu, aby si na tento posvätný priestor rýchlejšie zvykli. Je nevhodné, ak rodičia nechajú svoje deti bez dozoru voľne behať po priestoroch kostola. Dieťa potom nevie rozlíšiť, že ide o posvätný priestor alebo mu to potrvá oveľa dlhšie ako ostatným. Rušivé dôsledky, najmä keď je takých detí väčší počet, sú veľmi

veľké. Priebeh takej omše je narušený. Budme preto ohľaduplní k sebe navzájom a urobme všetko preto, aby sme dokázali svätú omšu prežiť čo najlepšie, bez rušivých momentov.

V niektorých kostoloch sa nachádzajú priestory pre rodičov s malými alebo neposednejšími deťmi. V kostole na Brezovci je to mariánska kaplnka, vo farskom kostole takýto uzavretejší priestor nemáme. Záleží na rodičoch, aké miesto si v kostole vyberú. Mali by sa riadiť podľa veku a správania svojho dieťaťa. Aj oni potom prežijú svätú omšu s lepším pocitom, že prišli do chrámu spolu ako rodina. Toto je veľkým duchovným rozmerom v rodinnej spiritualite. Sú spokojnejší, že sú na svätej omši spoločne s deťmi a pritom nikoho nerušia.

Ďalším dôležitým poznatkom je to, že keď sú deti príliš maličké a do kostola nemôžu, rodičia s nimi môžu pokojne ostať doma. Z morálneho hľadiska ide o dostatočnú ospravedlňujúcu príčinu neúčasti na nedeľnej omši alebo v prikázaný sviatok. Ak sa rodičia pri malých deťoch striedajú a idú na omše v rozdielnom čase, je to chvályhodné. Ak nastane situácia, že sa mama alebo otec ocitnú sami a nemôžu sa prestriedať alebo si starostlivosť o dieťa vyžaduje neustálu pozornosť matky či otca, rodič môže so spokojným svedomím ostať doma. Proti cirkevnému príkazu o účasti na

nedeľnej svätej omši a sviatku sa neprehreší.

Vyjadrujme aj naďalej našu lásku k Bohu účasťou na svätých omšiach s deťmi. Oni sú predsa veľkým oživením a znamením budúcnosti Cirkvi. Sme radi, že rodičia vedú svoje deti do chrámu na svätú omšu, ale aj na poklonu Najsvätejšej Sviatosti. To, čo sa zaštepí do čistého srdca dieťaťa tam ostane navždy. Myslíme však aj na spomínané zásady správania sa a urobme všetko preto, aby chvíle strávené v kostole boli pre všetkých veriacich duchovným obohatením.

Cyrl Hamrák, kaplán
Snímka: archív autora

Všetky deti s radosťou
**pozývame na otvorenie
nedeľného oratika, 14. októbra
2007 o 14.30 v Dominike
na Banisku. ☺**

Tešia sa na vás animátori
a sestry saleziánky !!!

**Máš chuť spievať v detskom
zbore?** Tak táto ponuka je práve
pre TEBA!!! Pozývame
Ťa na nácvik, ktorý býva každý
štvrtok pred detskou sv. omšou
v kostole na Brezovci.
Všetci sa na Teba tešíme!

Choroba v živote človeka – nádej na život

V živote človek nesie aj kríž, a tým krížom je choroba. Nik z nás sa jej nevyhne. Zdravie človeka je dôležitá „hodnota“, ktorá je jednou zo základných potrieb človeka. Je to dobro, v ktorom je obsiahnutý svet hodnôt. Choroba a utrpenie vždy patrili k najväčším problémom, ktoré podrobujú ľudský život skúške. V nej každý skúša svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť. Každá choroba môže viesť k úzkosti, k uzatvoreniu sa do seba a niekedy vedie aj k zúfalstvu alebo vzbure proti Bohu. Ona však môže človeka urobiť aj zrelším, môže mu pomôcť rozlíšiť, čo v našom živote nie je podstatné, aby sme sa tak zamerali na to, čo je v našom živote podstatné. Choroba veľmi často podnecuje hľadanie Boha i návrat k nemu. Každé utrpenie v živote človeka prináša otázku – prečo? Je to otázka, ktorá je jednoduchá i podstatná. Otázka, ktorá volá po príčine, zmysle a celi utrpenia. Na základe tejto otázky dochádza nielen ku mnohým konfliktom vo vzťahu k Bohu, no často môže dôjsť aj k popieraniu Boha. Každý chce poznať svoju budúcnosť. Každý sa pýta, kto mi pomôže? Čo mám ja urobiť? V čo môžem dúfať? Ak si človek kladie tieto otázky, znamená to, že má nádej.

Utrpenie v našom živote je aj prekvapenie. Každý z nás prežíva i strach z toho, čo príde. Choroba nás privádza k vlastnému obmedzeniu, človek začína cítiť svoju krehkosť i strach o svoj život. Trpiaci býva často opustený, chce nájsť odpovede na otázky vo svojom živote. Každý človek, ktorý trpí, sa s dôverou obracia na svojich blízkych a často sa ich pýta: Má môj život ešte zmysel, keď ma utrpenie a bolesť pripravujú o všetko? Vždy je potrebné, aby človek stál pri takomto človekovi, je potrebné zapáliť svetlo nádeje. Všetci sa často cítime v prítomnosti trpiaceho človeka bezmocný. Často je medzi zdravým a trpiacim akoby priepasť, ktorá rozdeľuje. Osloviť a vcítiť sa do situácie chorého človeka je nemožné.

Britský spisovateľ N. Lewis vo svojej knižke „Svedectvo o zármutku“ povedal: „Človek nikdy nevie, nakoľko niečomu skutočne verí, pokiaľ sa pre neho pravdivosť alebo klam viery nestane otázkou života a smrti.“ Umieranie začína vo chvíli, keď človek vedome alebo nevedome sa vyrovnáva s faktom, že jeho život sa chýli ku koncu. Pre každého blížiaci sa smrť prináša pre nás zodpovednosť. Každý veriaci má pri plnom vedomí vykonať určité úkony, prostredníctvom ktorých sa stretne s Bohom. Vždy je potrebné chápať, že choroba i smrť to je Božia vôľa. Trpiaci človek sa veľmi často cíti nespravodlivo postihnutý a pokúša sa zvaliť zodpovednosť na Boha.

Pre všetkých, ktorí trpia je najkrajší príklad medziludskej a zároveň náboženskej komunikácie v evanjeliu Ježiša z Nazareta, v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi (Lk 10, 29). On preukázal a splnil príkaz lásky k blížnemu. Toto podobenstvo nám ukazuje, že každý jeden človek má mať vzťah k tomu, kto trpí choro-

bou. Milosrdný samaritán je každý človek, ktorý sa zastaví pri utrpení druhého človeka, nech je to akékoľvek utrpenie. Toto zastavenie nemá byť zvedavosťou, ale pohotovosťou. Milosrdný Samaritán je každý človek citlivý na utrpenie iných, ktorý cíti súcit s blížnym v utrpení. Každý jeden z nás má pestovať v sebe súcit citlivosti srdca, a to všetko svedčí o spolucitení s utrpením. Slovom, milosrdný Samaritán je ten, čo pomáha znášať utrpenie, nech je akejkoľvek povahy, pomáha účinne, nakoľko je to len možné. Človek môže nájsť úplne seba samého iba úprimným sebadarováním.

Všetci dobre vieme, že tí, ktorí trpia potrebujú našu pomoc. Nik ich nesmie obviňovať z ich utrpenia. Miesto, kde má chorý pocítiť osobitnú starostlivosť, je Cirkev. V dnešnej dobe je veľmi potrebné venovať sa chorým a trpiacim, či už v nemocniciach alebo doma. Je pre nich veľkým povzbudením a posilou, keď môžu prijímať sviatosť zmierenia a sviatosť eucharistie.

Keď prichádzam k chorým na prvý piatok v mesiaci, tento deň je pre chorých vždy „sviatok“, lebo dvere ich príbytku otvoril niekto, kto priniesol do ich utrpenia svetlo pokoja a trpezlivosti.

Jeden syn sa pýtal svojej chorej matky, či má význam návšteva kňaza každý mesiac v tom zmysle, aby ho tak často neotravovala. Matka odpovedala: „Aspoň týždeň žijem v očakávaní, že kňaz navštívi moju izbu a prinesie útechu a povzbudenie do môjho života a tie ďalšie dni žijem z Ježiša Krista, ktorý mi dáva pokoj a dôveru.“ Boh neprestáva milovať a zaujímať sa o každého z nás, aj keď človek prežíva momenty, v ktorých akoby cítil úplnú opustenosť. Všetkých trpiacich a chorých Ježiš posilňuje a uistuje slovami: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28, 20b)

(Pokračovanie na budúce)

František Bebko, kaplán

Snímka: internet

Slávnostné otvorenie nového školského roka

Ráno 3. septembra bolo na našej cirkevnej škole skutočne slávnostné: svojou účasťou nás poctil otec biskup Mons. Andrej Imrich, spišský pomocný biskup a otvárali sme nové osemročné cirkevné gymnázium Andreja Radlinského. Teda nielen slávnosť, ale i historický akt – začiatok novej éry ďalšieho rozvoja cirkevnej školy v Dolnom Kubíne.

Otvárali sme ho tak, ako je to neodmysliteľnou súčasťou tradície našej školy – vzývaním Ducha Svätého a slávením Eucharistie. Pre základnú školu je to už v poradí šestnásty, pre materskú školu druhý školský rok a pre gymnázium premiéra.

Prioritou cirkevnej školy v našom meste aj tento školský rok bude predovšetkým kresťanská orientácia našej školy, kvalita výchovy a vzdelávania, rozsah a kvalita poskytovaných služieb.

Aj tento školský rok sa budeme snažiť vytvárať priaznivú atmosféru a priestor pre všestranný rozvoj a sebarealizáciu našich detí.

Aby sa nám to darilo prosíme všetkých o požehnanie a modlitbu.

*Mgr. Gustáv Turčina, riaditeľ školy
Snímky: archív školy*

Vďaka Ti, večný Bože, vďaka!

*Štedro dáš, čo len duša žiada.
Ďakujte s nami všetky tvory,
ďakujte, veď Pán, Boh, je dobrý.“*

Aj keď touto piesňou ďakujeme v materskej škole po jedle každý deň – a ešte k tomu trikrát! – v piatok 21. septembra to bolo predsa len iné: obrusom slávnostne prestretá „tabuľa“ a na nej v košoch, košíkoch, ba aj košíčkoch ovocia a zeleniny od výmyslu sveta. Najviac však bolo „kapustných“ hlavičiek, pretože okrem škôlkárov sa na našom da-

kovaní za úrodu zúčastnili aj obe prvé triedy. Veď s toľkými dobrotami, ktoré sme si priniesli z domu, by sme si sami neporadili ani do večera.

A keď sme zbadali pána kaplána Petra, akože inak, s gitarou na pleci, vedeli sme, že bude aj veselo. Pospomínali sme si na všetky zeleninovo-ovocné básničky, hádali sme vitamínové hádanky a zaspievali výživné pesničky s gitarovým doprovodom. Chutilo. Aj slonovi z nekonečnej pesničky, ktorú nás naučila pani učiteľka Helka Ďaďová.

Ozaj, deti, máte rady zemiakové hranolky? (pozor, nie často!) Ako je to možné, že zemiak, pohnojený viete čím a „vychovaný“ v špine hlíny, je taký dobrý? No to je práve ten Boží zázrak, ktorý pre naše dobro dokáže urobiť len On. Ale, aby to nebolo len o maškrtných jazýčkoch a plných bruškách, pán kaplán všetky dary zeme posvätil „ďáždikom“ zo sväteničky:

...dnes sme sa zišli pri stole ďakovať Bohu za úrodu.

Že to, čo máme pred sebou, hrial slniečkom a dal mu vodu...

Teraz Ti, Bože, ďakujeme, za úrodu, čo v poli rastie,

a čo tam dáva Tvoja zem pre našu radosť, detské šťastie.

PS: Predškoláci nie sú „bábovky“ a pod dohľadom p. učiteľiek Milotky Orošovej a Katky Skočíkovej sa dali do práce. Kým malí oberali hrozno, oni vzali príborové nože a nakrájali banány, broskyne, hrušky a jabĺčka na malé kúsky; premiešali, osladili medom a ovocná vitamínová bomba bola na svete! Mňam, na to nepotrebujete ani recept, hlavne aby ste sa pred jedlom prežehnali. Teraz už viete, prečo.

Otília Jurigová

Oprava

V minulom dvojčíse Farského listu sme omylom pri príspevkoch Staré Hory a Žiačik uviedli nesprávneho autora. Správne malo byť uvedené Lenka Kalužová, za čo sa pani Kalužovej dodatočne ospravedľujeme a ďakujeme za pochopenie.

Redakcia FL

SÚŤAŽ

Jubilejný 15. ročník Farského listu 4. KOLO

Milí čitatelia,

naša súťaž sa pomaly prehupla do svojej záverečnej fázy. Aj v tomto kole si úlohami ešte „posvietime“ na 13. ročník – rok 2005. Mnohí z vás, ktorí ste sa doteraz zapojili do súťaže, ste využili internet, ktorý vám pomohol nájsť odpovede v starších číslach farského časopisu. Je tu však jedna zmena, a síce nová webová stránka farnosti www.rkcdolnykubin.sk Cez heslo FARSKÝ LIST sa ľahko preklikáte až do archívu časopisu.

1. Zaujímajú nás dva seriály uverejnené v roku 2005. Prvý z nich odštartoval od prvého čísla až po posledné šieste a bol zameraný na istý druh umenia vo Farskom kostole. Napíšte nám jeho názov. (Pomôcka: obsahuje tri slová). Druhý začal od čísla 4 po 6 a priniesol nám misijné svedectvo viery z ďalekej krajiny. Ako sa tento seriál volal a kto vyrozprával svoje zážitky zo svojho šesťročného pôsobenia v tejto oblasti?

2. Doplníte z čísla 04/2005: Nedela (dátum) bola pre mladých ľudí v kostole Povýšenia sv. Kríža na Brezovci mimoriadne slávnostná, lebo

z rúk spišského pomocného biskupa prijali

Doplníte z čísel 05 + 06/2005: 6. júla zavítal do našej farnosti nový pán kaplán pochádzajúci z V polovici októbra odišiel z farnosti pán kaplán na nové pôsobisko do Zároveň prišiel ďalší nový pán kaplán, ktorý mal veľmi blízky vzťah k

3. Po generálnej rekonštrukcii interiéru Farského kostola bola slávnostná svätá omša spojená s konsekráciou chrámu. Napíšte nám, od kedy prebiehala spomínaná rekonštrukcia a tiež dátum konsekrácie. (FL 05/2005) Ako sa umiestnil Farský list v celoslovenskej súťaži farských časopisov FAČA 2005? (FL 05/2005) Aký vzácný hosť bol hlavným celebrantom odpustovej slávnosti sv. Kataríny Alexandrijskej 26. 11.? Kto spolu s ním prijal pozvanie na túto slávnosť? (FL 06/2005).

Svoje odpovede nám môžete **do nedele 25. novembra** vhodiť do škatuliek Farského listu označených logom

SÚŤAŽ v oboch kostoloch alebo nám ich môžete poslať e-mailom na adresu: sutaz.fldk@inmail.sk

Ako zvyčajne uveďte nám prosím aj svoje meno a priezvisko spolu s kontaktom (telefón príp. mailová adresa), aby sme sa mohli s vami v prípade výhry skontaktovať. Ďakujeme!

Do tretieho kola sa zapojili správnymi odpoveďami len ôsmi z vás (2 písomné a 6 mailových odpovedí) a my sme z nich vyžrebovali týchto troch víťazov: **pani Teréziu Páterkovú z Vyšného Kubína, Petru Jurčákovú a Veroniku Kiliánovú.** Srdečne gratulujeme! Máme pre vás pripravené nezvyčajné PREKVAPENIE. Radi ho odovzdáme a ozveme sa vám telefonicky.

Verným súťažiacim veľmi pekne ďakujeme za priazeň. Ste príkladom pre ďalších. Zároveň všetkých vás, milí čitatelia, veľkí i malí, povzbudzujeme, zapojte sa, určite sa to oplatí už aj kvôli tomu, že každý, ktorý sa zapojil aspoň raz, postupuje do konečného žrebovania na záver celej súťaže. Dlho preto neváhajte a pridajte sa! Už teraz sa tešíme.

Redakčná rada FL

Na aktuálnu tému

Novembrové svetlo nádeje

Blíži sa nám november, hoci práve nedávno sme si ešte užívali plnými dúškami slnečného lúče babieho leta, ktorého sme sa nevedeli po daždivých dňoch dočkať.

Mesiac november prináša so sebou zvláštnu atmosféru najmä z toho dôvodu, že je časom, kedy si viacerí z nás viac ako po iný čas pripomínajú našich drahých zosnulých. Cintoríny inokedy také smutné a pusté žiaria v novembri množstvom svetla, ktoré bliká v tme a poletuje sem a tam ako maják nádeje. Niekedy sme aj my ako takí moreplavci hľadajúci oporu a pevnú pôdu pod nohami a s dôverou upierame zrak do tmy, kde tušíme existenciu majáka – svetla, ktoré znamená záchranu.

A možno keby nebolo našich zosnulých, už by nás to v dnešnom rýchlym svete neťahalo na cintorín, do ticha a modlitby, do spomienok. Dušičky, ako týmto sviatkom ľudovo hovoríme, sú paradoxne akoby sviatkom rodiny, kedy sa všetci stretávajú pri hrobkách svojich najbližších a spolu sa modlia. Aj takýmto, možno trochu zvláštnym spôsobom sa o nás naši starí, prastarí rodičia či blízki starajú, hoci už dávno nie sú medzi nami.

Tieto dni akoby nás všetkých spájali, zjednocovali. Vraciame sa domov bez ohľadu na to kto sme, kde žijeme, čo robíme. Vraciame sa všetci kvôli jednej spoločnej veci a nie je to nádherná vôňa jesenného listia. Prichádzame,

aby sme sa modlili a aby sme mohli zapáliť sviečku na hrobkách svojich blízkych.

Dožičme si trochu tej zvláštny atmosféry v tieni stromov a plápolajúcich plamienkov v kruhu svojich najbližších alebo v samote. Zapálme plamienok a venujme sa modlitbe, veď nevieme pre koho sa môže stať odlesk jej svetla majákom nádeje. Možno to bude niekto z nášho okolia, možno ja, alebo práve vy.

Zuzana Machajová
Snímka: internet

Ahojte deti!

Tak už teda frčíme v novom školskom roku!!! Vyštartovali ste dobre? Veríme, že áno, lebo dobrý štart je predzvesťou úspechu. Už teraz je ten čas, aby ste nazbierali čo najviac štíhlych známok v žiackej knižke a tie bruškaté tam nebudú mať miesto. Takže šťastný krok na školskom poli.

Aj v detskom kútiku po prázdninách opäť štartujeme. Bude naplnený ďalšími novými úlohami, rébusmi, tajničkami a ešte mnohými -ami. Dúfame, že vyštartujeme úspešne s týmito našimi-vašími hlavičkolámajúcimi úlohami.

Ak by sa vám chceli všetky hlavičkové skrutky a závitky nejako zapariť a zavariť (nie do kompótu, to by sa už s tým nedalo nič robiť ☺☺☺!), nebojte sa poprosiť o pomoc niekoho staršieho alebo o máličko šikovnejšieho kamaráta.

V mesiaci október môžeme tiež špeciálne poprosiť o pomoc. Viete koho? Predsa našu nebeskú Matku Pannu Máriu. Nuž prečo? Určite to nám i vám odhalia tieto detskokútikové úlohy:

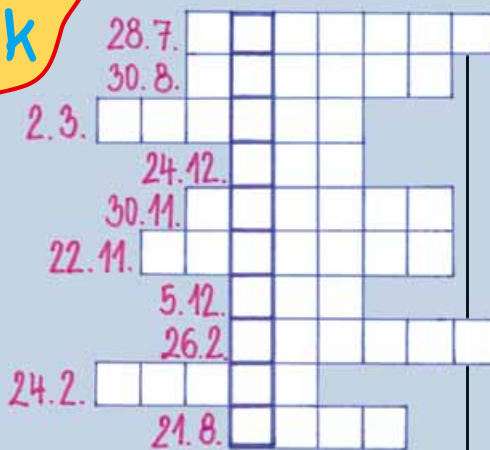
Úloha č. 1

Od septembra už opäť nosíme na pleciah školské tašky. Prečo? Nuž preto, lebo ... koniec tejto vety sa dozvieš, keď napíšeš písmenká v tomto farebnom poradí: červená, fialová, modrá a zelená.

Úloha č. 2

Keď pospájate body od 1 do 59, zobrazí sa vám zvieratko, ktoré „pomáha“ zbierať záhradkárom dobrú úrodu.

V tomto mesiaci máme častejšie brať do rúk ... (dosiaľ z obrázkov začiatočné písmená.)

Úloha č. 4

M p r O s u D s ž L r e I ä n T s c B m a U e h o

Úloha č. 5

Práve táto vec v našich rukách nám pomáha modliť sa ... Čo? Tieto tri slová sú ukryté v tomto písmenkovom rébuse. Vylúštiš ho, keď zoradiš postupne veľké tlačené písmená, malé písané a malé tlačené písmená.

100 × 5 - 200 : 6 + 20 - 10 - 1 = ?

Úloha č. 6

Vieš koľko zrníek (všetkých) má ruženec? Keď správne vynásobíš, vydeliš, sčítaš a odčítaš všetky číslice, vyjde ti číslo ... No a nezabudni nám ten ruženec so všetkými zrnkami aj nakresliť!

Úloha č. 7

Uhádneš, čo chýba na tomto obrázku?

Veríme, že ste už našli správne odpovede na to, prečo máme v tomto období špeciálne prosiť o pomoc Pannu Máriu. Tak nám tieto skvelé odpovede a kresby nezabudnite poslať. Už teraz netrpezlivo čakáme. Môžete ich vhodiť do škatuliek Farského listu v oboch kostoloch. My si ich určite vyberieme a **vo štvrtok 25. októbra 2007 po svätej omši za účasti detí v kostole na Brezovci a zo všetkých odpovedí vyžrebujeme troch šťastných výhercov.** Hor' sa do lúštenia! Hoci to odtiaľto nevidieť, ale táááááko vám držíme palce.

Renča Jedláková
Kresby: autorka